

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Godlewska

Protokolant - st. sekr. sąd. Iwona Kucemba

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 maja 2017 r. w P.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) SA w W.

przeciwko B. W. i J. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 524.322,95 zł (pięćset dwadzieścia cztery tysiące trzysta dwadzieścia dwa zł i dziewięćdziesiąt pięć gr) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 457.866,97 zł od dnia 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego pozwanego do wysokości uiszczonej należności oraz z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego J. W. do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Obornikach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) i do wysokości hipoteki ustanowionej na tej nieruchomości na rzecz powoda w kwocie 800.000 zł,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. kosztami procesu obciąża pozwanych w całości i z tego tytułu zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 40.687 zł z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego pozwanego do wysokości uiszczonej należności.

SSO Iwona Godlewska

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., pozwem z dnia 22 lipca 2016 roku, wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, zasądzenie solidarnie od B. W. i J. W. kwoty 525.390,18 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie, określonymi w art. 481 § 2 k.c. liczonymi od kwoty 457.866,97 zł od dnia 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego J. W. do nieruchomości, dla której utworzona została księga wieczysta numer (...), położonej w miejscowości O.. Nadto powód wniósł o solidarne zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w wysokości faktycznie uiszczonej przez powoda wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej na piśmie umowy kredytu wraz z późniejszymi zmianami w kwocie 525.390,18 zł, na którą składają się: kapitał w kwocie 457.866,97 zł, odsetki umowne w kwocie 25.661,92 zł, skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 40.794,06 zł, opłaty, prowizje i inne należności w kwocie 1.067,23 zł. Dla zabezpieczenia wierzytelności, pozwani ustanowili hipotekę na rzecz powoda na nieruchomości, dla której utworzona została księga wieczysta numer (...). Powód wskazał, że pozwani nie dokonali spłaty należności wynikających z zawartej umowy. W związku z tym umowa uległa rozwiązaniu w wyniku jej wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 3 maja 2015 r. Powód pismem z dnia 24 maja 2016 r. wezwał pozwanych do uregulowania należności. Do chwili obecnej pozwani nie uregulowali należności objętych

żądaniem pozwu. Powód przedstawił przekształcenia spółek i innych podmiotów związane z przejściem praw i obowiązków na rzecz (...) Bank (...) S.A. jako banku przejmującego.

Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Warszawie Wydziale XXV Cywilnym pod sygn. akt. XXV C 1166/16.

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 listopada 2016 r. pozwany B. W. wniósł o przekazanie sprawy sądowi według właściwości miejscowej, tj. według miejsca zamieszkania pozwanego, oddalenia pozwu w całości, oddalenia wniosku o udzielenie zabezpieczenia, a w przypadku udzielenia zabezpieczenia powodowi, zobowiązanie go do złożenia kaucji w kwocie odpowiadającej jego roszczeniu tytułem zabezpieczenia roszczeń zobowiązanego, powstałych w wyniku wykonania postanowienia o zabezpieczeniu, w rozumieniu art. 739 § 1 k.p.c., unieważnienie umowy kredytowej Kredytu Rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...)z dnia 23 marca 2009 r. w całości, a także zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany B. W. wskazał, że umowa z dnia 26 marca 2009 r. została zawarta w walucie obcej – kredyt został indeksowany do waluty franki szwajcarskie. Saldo kredytu powinno zostać obliczone według zasad opisanych w Regulaminie na podstawie kursu waluty obcej obowiązującej w dacie uruchomienia kredytu lub w przypadku kredytu wypłacanego w transzach – kursów waluty obcej obowiązującej w dacie uruchomienia poszczególnych transz kredytu. Pozwany stwierdził, że powód nie wskazał podstawy wyliczenia spornego roszczenia, a zapisy dotyczące przeliczenia kwoty walut na złotówki oraz sposób ich wyliczenia dyskwalifikuje wyliczoną przez powoda wierzytelność. Pozwany podniósł, że J. W. w żaden sposób nie był powiązany z powodem. Podniósł, że wszelkie wyliczenia wierzytelności wobec niego są obciążone nieprawidłową umową, niezgodną z prawem i tym samym wskazane przez powoda wyliczenia są nieważne i podlegają całkowitemu ich odrzuceniu. Ponadto pozwany zarzucił, że nie zostało mu doręczone wypowiedzenie umowy oraz zmiany umowy i warunków dotyczących zmian własnościowych banku.

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w sprawie XXV C 1166/16 stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Okręgowi w Poznaniu celem rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 kwietnia 2017 r. pozwany J. W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 14.400 zł oraz zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwany J. W. zakwestionował zasadność dochodzenia roszczenia od pozwanych w sposób solidarny. Pozwany uznał, że powód nie wykazał, aby przedmiotowa umowa została skutecznie wypowiedziana. Pozwany nie jest stroną umowy i nie ma możliwości merytorycznego ustosunkowania się do jej treści. Pozwany zaprzeczył, aby istniała wierzytelność dochodzona przez powoda.

W piśmie procesowym z dnia 10 kwietnia 2017 r. pozwany B. W. podtrzymał w całości swoje stanowisko oraz wniósł o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował fakt wypowiedzenia umowy kredytu oraz wysokość zadłużenia.

W piśmie z dnia 7 kwietnia 2017 r. powód podtrzymał w całości powództwo. Powód wskazał, iż pozwany B. W. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą P.W. (...)B. W. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. w dniu 26 marca 2009 r. umowę kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...). Kredyt został przeznaczony na finansowanie działalności bieżącej oraz na pokrycie prowizji. Strony ustanowiły zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami na nieruchomości położonej w O., przy ul. (...), na działce nr (...), opisanej w KW pod numerem (...). Zgodę na ustanowienie hipoteki wyraził pozwany J. W.. J. W. jest dłużnikiem rzeczowym powoda i aktualnie wyłącznym właścicielem przedmiotowej nieruchomości. Powód podniósł, że pozwany B. W. nie jest konsumentem i nie może powoływać się na rzekome niedozwolone klauzule, gdyż pozwany kredyt wykorzystwał na finansowanie działalności bieżącej i pokrycie prowizji za udzielenie kredytu. Zdaniem powoda umowa kredytu jest ważna. Powód uznał, że przed

wejściem w życie noweli z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, bank nie miał obowiązku szczegółowego określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut. Nowela nałożyła na banki nowe obowiązki, które wcześniej nie obowiązywały i wprowadziły dla kredytobiorców już zawartych umów rozszczenie o stosowną zmianę umowy.

Na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2017 r. pełnomocnik pozwanego B. W. cofnął pkt 3 i 4 odpowiedzi na pozew, dotyczące zabezpieczenia roszczenia.

Pismem procesowym z dnia 19 kwietnia 2017 r. pozwany B. W. podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz wskazał, że zawarta przez strony umowa kredytu jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego oraz naturą zobowiązania. Zdaniem pozwanego jego udział sprowadzał się faktycznie do akceptacji warunków narzuconych przez powoda. Szereg zapisów przedmiotowej umowy powoduje, iż świadczenia wzajemne stron trudno uznać za ekwiwalentne. Pozwany stwierdził, że jest stroną słabszą stosunku zobowiązaniowego, kredyt jest rozliczany po kursie arbitralnie ustalonym przez powoda. W ocenie pozwanego zapisy przedmiotowej umowy na podstawie art. 58 k.c. powinny zostać uznane za nieważne.

W piśmie procesowym z dnia 4 maja 2017 r. powód zmodyfikował żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanych B. W. i J. W. kwoty 525.390,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, określonymi w art. 481 § 2 k.c. liczonymi od kwoty 457.866,97 zł od dnia 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego do wysokości uiszczonej należności oraz z ograniczeniem odpowiedzialności J. W. do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Obornikach IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) i wysokości hipoteki, ustanowionej na rzecz powoda w kwocie 800.000,00 zł.

W załączniku do protokołu rozprawy z dnia 18 maja 2017 r. pozwany J. W. zakwestionował przedłożone przez powoda wydruki zatytułowane historia zmiany struktury zadłużenia za dwa okresy. Pozwany B. W. przez okres 5 lat spłacał kredyt. W ocenie pozwanego nie miała miejsca sytuacja, w której zmiana siły nabywczej pieniądza mogłaby prowadzić do wniosku, że kwota kredytu udzielonego pozwanym ma obecnie znacząco inną wartość niż w chwili jego udzielenia. Pozwany również powołał się na art. 58 k.c.

Na rozprawie w dniu 18 maja 2017 r. pełnomocnik pozwanego J. W. wyraził zgodę na wskazane w piśmie pełnomocnika powoda z dnia 4 maja 2017 r. ograniczenie – modyfikację pozwu.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

W dniu 26 marca 2009 roku pozwany B. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.W. (...) B. W. z siedzibą w K., przy ul. (...), zawarł z (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...).

Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy, bank udzielił pozwanemu B. W. kredytu w wysokości 400.000,00 zł, na warunkach określonych w w/w umowie oraz „Regulaminie kredytowania przedsiębiorców w (...) (zwanym dalej „Regulaminem”). Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy kredytu, kredyt został indeksowany do waluty obcej – franki szwajcarskie (CHF). Saldo kredytu w walucie obcej miało zostać obliczone według zasad opisanych w Regulaminie na podstawie kursu waluty obcej obowiązującego w dacie uruchomienia kredytu lub w przypadku kredytu wypłacanego w transzach – kursów waluty obcej obowiązujących w dacie uruchomienia poszczególnych transz kredytu. W ust. 3 wskazano, że informacja o kwocie kredytu w walucie obcej miała zostać przesłana kredytobiorcy wraz z harmonogramem spłat w terminie do 14 dni od daty uruchomienia kredytu. Ust. 4 stanowi, iż kredyt jest ewidencjonowany na wyodrębnionym rachunku kredytowym prowadzonym przez Bank, który zostanie wskazany przez Bank w odrębnym „Potwierdzeniu uruchomienia kredytu firmowego” (zwanym dalej „Potwierdzeniem”). Zaś w § 1 w ust. 5 podkreślono, że potwierdzenie i Regulamin stanowią integralną część umowy.

Kredyt przeznaczony był na finansowanie działalności bieżącej oraz pokrycie kosztu prowizji za udzielenie kredytu na podstawie w/w umowy (§ 2 ust. 1 pkt 1-2).

Powód udzielił kredytu na okres 180 miesięcy począwszy od daty postawienia kwoty kredytu do dyspozycji Kredytobiorcy, wskazanej przez Bank w Potwierdzeniu. Kredyt został wypłacony w całości (§ 3 ust. 1 i 4).

W § 4 umowy wskazano, że kredytobiorca zobowiązał się ponieść następujące koszty związane z kredytem:

- 1) Prowizję za udzielenie kredytu, liczoną od kwoty udzielonego kredytu, należną z dniem zawarcia umowy, którą bank pobierze nie później, niż w dniu uruchomienia kredytu w kwocie 6.000 zł;
- 2) Pozostałe prowizje i opłaty, których wysokość i tryb pobrania określa Tabela Opłat i Prowizji dla Małych Firm;
- 3) Odsetki od wykorzystanego kredytu.

Odsetki naliczane są każdego dnia począwszy od dnia uruchomienia kredytu od wykorzystanej kwoty kredytu, według zmiennej stopy procentowej opartej o zmienną stawkę bazową Banku oraz stałą marżę Banku w wysokości 2.50 punktu procentowego, z zastrzeżeniem ust. 5. Marża Banku została obniżona o 1.50 punktu procentowego, t.j. do poziomu 1,00 punktu procentowego najpóźniej od początku okresu odsetkowego, następującego po dniu, w którym Kredytobiorca dostarczył do Banku dokumenty potwierdzające prawomocne ustanowienie prawnych zabezpieczeń kredytu.

W dniu sporządzenia umowy oprocentowanie wyniosło 9.0 % p.a. Zasady zmiany oprocentowania określa Regulamin.

Kredyt został zabezpieczony w formie hipoteki kaucyjnej do kwoty 800.000 zł na pierwszym miejscu, ustanowionej na zabezpieczenie kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami kredytu na nieruchomości położonej pod adresem O., ul. (...), działka nr (...), opisaney w KW nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Obornikach IV Wydział Ksiąg Wieczystych (§ 7 ust. 2).

Właścicielem nieruchomości położonej w O. jest J. W.. Pozwany J. W. w dniu 31 marca 2009 r. podpisał oświadczenie dłużnika hipotecznego o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 prawa bankowego.

W § 8 ust. 2 umowy kredytu wskazano, że Kredytobiorca wyraża zgodę, aby przy pobraniu środków pieniężnych z jego rachunku bankowego Bank stosował kurs/y zgodnie z obowiązującą w Banku (...) w dniu pobrania środków pieniężnych z rachunku bankowego.

W § 11 umowy wskazano, iż w zakresie nieuregulowanym Umową stosuje się postanowienia obowiązującego Regulaminu stanowiącego integralną część Umowy, jak również postanowienia obowiązującego „Regulaminu konta dla Małych Firm” oraz przepisy prawa polskiego.

Kredytobiorca potwierdził, że otrzymał i zapoznał się z treścią Regulaminu obowiązującego w dniu zawarcia Umowy (§ 12 umowy). Kredytobiorca w § 13 potwierdził, że otrzymał Tabelę Opłat i Prowizji dla Małych Firm, obowiązującą na dzień zawarcia Umowy oraz zaakceptował określone w niej warunki cenowe. Kredytobiorca przyjął do wiadomości, że bank jest uprawniony do zmiany Tabeli Opłat i Prowizji dla Małych Firm w przypadkach określonych w Regulaminie.

Z zastrzeżeniem zasad zmiany Regulaminu oraz Tabel Opłat i Prowizji dla Małych Firm wszelkie zmiany w Umowie wymagają zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności. Zmiany o charakterze identyfikacyjnym (np. zmiany teleadresowe), które zostały zgłoszone do Umowy, będą miały zastosowanie do wszystkich umów zawartych pomiędzy Kredytobiorcą a Bankiem (§ 14 umowy).

Dowód: umowa kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...) wraz z załącznikiem (k. 16-20), odpis księgi wieczystej KW nr (...) (k. 22-29), potwierdzenie uruchomienia kredytu firmowego (k. 148), Regulamin kredytowania przedsiębiorców w (...) (k. 149-154), Tabela Opłat, Oprocentowania i Prowizji dla Małych Firm (k. 155-158), oświadczenie dłużnika hipotecznego o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 Prawa bankowego (k. 160).

W Regulaminie określającym warunki udzielania kredytu dla przedsiębiorców przez (...) S.A. (prowadzący działalność pod nazwą (...)) stanowiącym załącznik do przedmiotowej umowy, ustalono, że dla kredytów indeksowanych do waluty obcej wnioski kredytowe składane są w złotych polskich. Kwota uruchamianego Kredytu w walucie ustalana jest na podstawie kursu kupna dewiz waluty, do której indeksowany jest kredyt, określonego w Tabeli Kursów obowiązującej w momencie uruchomienia całego kredytu lub poszczególnych transz kredytu. Wypłata Kredytu następuje w złotej równowartości kwoty w walucie na rachunek zgodny z celem kredytowania (pkt IV ust. 1 Regulaminu – szczególne uwarunkowania dla kredytów indeksowanych do waluty obcej).

Informacja o kwocie kredytu w walucie powinna być przesyłana na wyciągu bankowym wraz z harmonogramem spłat trzech najbliższych rat. W regulaminie wskazano, że spłata rat kredytu następuje w złotych polskich według kursu sprzedaży dewiz określonego w Tabeli Kursów na koniec dnia roboczego poprzedzającego dzień wymagalności spłaty kredytu. W regulaminie wskazano także, iż jeżeli dzień wymagalności raty kredytu przypada na dzień wolny od pracy, stosuje się kurs sprzedaży zgodnie z Tabelą Kursów obowiązującą w Banku na koniec dnia roboczego poprzedzającego dzień wymagalności raty spłaty kredytu (pkt IV ust. 2-4 Regulaminu – szczególne uwarunkowania dla kredytów indeksowanych do waluty obcej).

W pkt V Regulaminu – wypowiedzenie umowy przewidziano, że w przypadku niedotrzymania przez Kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w razie utraty przez Kredytobiorcę zdolności kredytowej Bank zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia Umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a w przypadku zagrożenia upadłością kredytobiorcy – z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia. W takim przypadku Kredytobiorca zobowiązany został do spłaty całego niespłaconego Kredytu wraz z odsetkami i kosztami wynikającymi z umowy najpóźniej w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia umowy.

Korespondencję Bank uważał za doręczoną po upływie 7 dni od daty wysłania na ostatni podany przez Kredytobiorcę adres do korespondencji (pkt VI ust. 4 Regulaminu).

Zgodnie z Tabelą Opłat, Oprocentowania i Prowizji dla Małych Firm, z tytułu opłaty za obsługę nieterminowej płatności powód pobierał jeden raz w każdym miesiącu, w który nie dokonano wymagalnej spłaty m.in. Kredytu Rozwojowego w PLN, kwotę w wysokości 100 zł. We wspomnianej Tabeli (...) wskazano, że kredyt rozwojowy w PLN indeksowany kursem (...) oprocentowany został stawką referencyjną (stopą bazową) w wysokości 6,85%.

Dowód: Regulamin kredytowania przedsiębiorców w (...) (k. 149-154), Tabela Opłat, Oprocentowania i Prowizji dla Małych Firm (k. 155-158).

Komisja Nadzoru Finansowego w dniu 29 sierpnia 2011 r. zezwoliła na utworzenie przez instytucję kredytową (...) S.A. z siedzibą w A. banku w formie spółki akcyjnej pod firmą (...) S.A.

Oświadczeniem z dnia 22 września 2011 roku (...) S.A. wstąpił w prawa i obowiązki (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

W dniu 31 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. połączył się w trybie art. 492 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 15 września 2000r. Kodeksu spółek handlowych z (...) S.A.

Powód jako podmiot przejmujący wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) S.A.

Dowód: decyzja z dnia 29 sierpnia 2011 r. Komisji Nadzoru Finansowego (k. 36 w zw. z k. 128-137), odpis pełny KRS z dnia 8 marca 2012 r. (k. 37-39), odpis pełny KRS z dnia 5 grudnia 2012 r. (k. 40-42), odpis pełny KRS z dnia 13 października 2016 r. (k. 138-147).

Pismem z dnia 17 marca 2015 r. powód wypowiedział umowę kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...), powołując się na nieterminową spłatę kredytu, odsetek i innych należności wynikających z umowy, Jednocześnie wezwał pozwanego B. W. do zapłaty bieżącego zadłużenia w kwocie 121.604,1 CHF.

Wypowiedzenie to zostało nadane w dniu 18 marca 2015 r. na adres ul. (...), (...)-(...) O.. Pozwany B. W. odebrał wypowiedzenie umowy kredytu w dniu 7 kwietnia 2015 r.

Jednocześnie pismem z dnia 17 marca 2015 r. powód zawiadomił J. W. jako dłużnika rzeczowego o wypowiedzeniu umowy kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...), wskazując, że okres wypowiedzenia upływał z dniem 1 maja 2015 r. Powód poinformował pozwanego J. W., że na dzień 17 marca 2015 r. kwota zadłużenia z tytułu wypowiedzianej umowy wynosiła 121.604,1 CHF. Pozwany J. W. pismo z dnia 17 marca 2015 r. odebrał w dniu 7 kwietnia 2015 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...) wraz z potwierdzeniem odbioru przez B. W. (k. 166-168), pismo informacyjne do pozwanego J. W. z dnia 17 marca 2017 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 169-171).

W dniu 7 lipca 2016 r. powód wystawił Wyciąg z ksiąg bankowych nr (...). W wyciągu tym ujęta została wymagalna wierzytelność przysługująca powodowi wobec pozwanego B. W. z tytułu umowy o kredyt rozwojowy z dnia 26 marca 2009 r., która na wystawienia wyciągu, tj. na dzień 7 lipca 2016 r. wynosiła 525.390,18 zł. Na kwotę wymagalnego zadłużenia złożyły się: kwota 457.866,97 zł tytułem kapitału, kwota 25.661,92 zł tytułem odsetek umownych, naliczonych za okres od dnia 3 września 2014 r. do dnia 3 maja 2015 r., kwota 40.794,06 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 4 maja 2015 r. do dnia 6 lipca 2016 r., tj. do dnia poprzedzającego wystawienie wyciągu z ksiąg bankowych oraz kwota 1.067,23 zł tytułem naliczonych opłat, prowizji i innych należności.

W wyciągu wskazano, że wyżej opisana wierzytelność została zabezpieczona na rzecz powoda poprzez ustanowienie hipoteki umownej kaucyjnej do kwoty 800.000,00 zł, obciążającej nieruchomość położoną w miejscowości O., nr działki (...), dla której Sąd Rejonowy w Obornikach, Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Aktualnym właścicielem wskazanej nieruchomości pozostaje pozwany J. W..

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k. 14).

Pismem z dnia 24 maja 2016 r. powód wezwał P.W. (...) B. W. do zapłaty kwoty zaległości, tj. kwoty 521.526,54 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pismo zostało nadane do pozwanego w dniu 25 maja 2016 r. Pozwany nie podjął w terminie wezwania do zapłaty. Korespondencję wysłano na adres: O., ul. (...).

Pismem z dnia 24 maja 2016 r. powód wezwał J. W. do zapłaty kwoty zaległości, tj. kwoty 521.526,54 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pismo zostało nadane do pozwanego w dniu 25 maja 2016 r. Pozwany korespondencję odebrał w dniu 4 czerwca 2016 r.

Dowód: przedsądowe wezwania do zapłaty z dnia 24 maja 2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 30-35).

Pismem z dnia 21 kwietnia 2017 r. powód poinformował pozwanego B. W. o rozwiązaniu umowy kredytu z dniem 3 maja 2015 r. Wskazano, że kapitał wymagalny na dzień 4 maja 2015 r. wynosił 457.866,97 zł, odsetki umowne 25.661,92 zł, opłata za nieterminową płatność 1.067,23 zł. Zaś kurs wymiany z dnia 30 kwietnia 2015 r. oznaczono jako 3 (...). Pismo zostało wysłane do pozwanego na adres: ul. (...), (...)-(...) K..

Dowód: informacja z dnia 21 kwietnia 2017 r. (k. 187).

Do umowy kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...) pozwany B. W. otrzymał harmonogram spłaty kredytu.

W związku z zaległością w płatności rat kredytu, powód sporządził historię spłaty kredytu, w której uwzględniono płatności oraz odsetki umowne i opłaty za nieterminową płatność za okres od dnia 26 marca 2009 r. do dnia 6 kwietnia 2017 r. Powód ponadto sporządził historie zmian struktury zadłużenia do 16 maja 2014 r. (zestawienie całkowite

zadłużenia wraz z wyszczególnieniem komponentów zadłużenia dla dni, w których istniała zaległość w spłacie) oraz od 16 maja 2014 r. do 24 kwietnia 2017 r.

Dowód: harmonogram spłaty kredytu (k. 158v-159), historia spłaty kredytu za okres od 26 marca 2009 r. do 6 kwietnia 2017 r. (k. 161-165), historia zmian struktury zadłużenia do 16 maja 2014 r. (k. 188-200), historia zmian struktury zadłużenia od 16 maja 2014 r. do 24 kwietnia 2017 r. (k. 201-226), wyciągi z rachunku pozwanego B. W. za okres od 1 października 2009 r. do 16 maja 2014 r. (k. 227-332), zestawienie transakcji na rachunku do obsługi umowy kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...) od 16 maja 2014 r. do 3 maja 2015 r. (k. 333).

Pozwany B. W. od dnia 21 maja 2012 r. jest zameldowany na pobyt stały pod adresem: K., ul. (...), (...)-(...) K.. Pozwany pismem z dnia 27 maja 2013 r. zawiadomił powoda o zmianie adresu zamieszkania.

Dowód: poświadczenie zamieszkania z dnia 21 maja 2012 r. (k. 66), pismo z dnia 27 maja 2013 r. wraz z dowodem nadania (k. 67).

Aktem notarialnym z dnia 8 stycznia 2009 r. Rep. A nr 138/2008 – umowa darowizny małżonkowie M. i A. W. przekazali swoim synom B. i J. W. udziały po 1/2 części nieruchomości położonej w O., na działce nr (...), o obszarze 5.627 m², zapisaną w księdze wieczystej oznaczonej pod numerem KW (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Obornikach.

Na mocy umowy darowizny z dnia 28 lutego 2012 r. Rep. A nr 2103/2012 pozwany B. W. darował J. W. swój udział w nieruchomości położonej w O. na działce nr (...).

Aktualnie jedynym właścicielem przedmiotowej nieruchomości jest J. W..

Dowód: akta notarialny z dnia 8 stycznia 2009 r. Rep. A nr 138/2008 (k. 74-80), pełny odpis KW nr (...) (k. 112-127).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów.

Oceniając dokumenty urzędowe i prywatne, znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, Sąd dał im wiarę. Autentyczność oraz treść dokumentów nie była bowiem między stronami sporna, a Sąd nie dopatrywał się podstaw, by wątpliwości takie powziąć z urzędu. Nie zmieniał oceny Sądu fakt, że część dokumentów została przedstawiona jedynie w postaci kserokopii: strony nie kwestionowały wzajemnie zgodności przedłożonych kserokopii z oryginałami dokumentów, wobec czego Sąd uznał kserokopie za wiarygodne dowody pośrednie, wskazujące na istnienie i treść dowodów właściwych.

Pozwany J. W. zakwestionował w całości przedłożone wydruki dotyczące historii zmian struktury zadłużenia. W ocenie Sądu owe wydruki stanowią dowód, tego, że osoba która się podpisała pod tym zestawieniem, je sporządziła. Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w ich treści. Ponadto zestawienie tabelaryczne pokrywa się z łączną sumą zaległości wykazaną w wyciągu z ksiąg rachunkowych banku. Niemniej jednak w orzecznictwie wskazuje się, iż dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Co do zasady dokumenty prywatne korzystają przeciw z domniemania autentyczności oraz że osoba, która podpisała dokument, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Domniemania te mogą zostać obalone. Tak więc choć z dokumentem prywatnym nie łączy się domniemanie zgodności z prawdą oświadczenia w nim zawartego to nie przeszkadza by sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. To oznacza, że wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, opatrzony stosownym podpisem podmiotu uprawnionego do działania za bank, jako dokument prywatny może dowodzić określonych faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 stycznia 2017 r., I ACa 782/16, LEX nr 2287458).

Sąd ustalając powyższy stan faktyczny opierał się zatem wyłącznie na dokumentach prywatnych jak i urzędowych jako jedynym zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym.

Na rozprawie w dniu 18 maja 2017 r. Sąd oddalił wszystkie osobowe wnioski dowodowe, albowiem przeprowadzenie wnioskowanych dowodów okazało się zbędne i doprowadziłyby do przedłużenia postępowania dowodowego. Istotne dla rozstrzygnięcia były wyłącznie przedłożone przez strony dokumenty.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo wytoczone przez powoda w niniejszej sprawie co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie bezspornym było, że w dniu 26 marca 2009 r. powód zawarł z B. W. umowę kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...), w ramach prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej pod firmą P.W. (...) B. W.. Pozwany J. W. nie był stroną umowy, a jedynie dłużnikiem rzeczowym. Ponadto bezspornym było, że powód jest następcą prawnym kredytodawcy (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W..

W pierwszej kolejności należy wskazać, że legitymacja pozwanego B. W. wynika z tego, że był stroną umowy kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...) z dnia 26 marca 2009 r. Legitymacja bierna pozwanego J. W. wynika z tego, że jest dłużnikiem rzeczowym nieruchomości położonej w O., przy ulicy (...), działka nr (...), opisaney w KW nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Obornikach IV Wydział Ksiąg Wieczystych. Zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2017.1007.j.t.), w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka).

W myśl art. 68 ust. 1 w/w ustawy hipoteka zabezpiecza wierzytelność pieniężną, w tym również wierzytelność przysłą. Hipoteka zabezpiecza wierzytelność do oznaczonej sumy pieniężnej. Jeżeli zabezpieczenie hipoteczne jest nadmierne, właściciel obciążonej nieruchomości może żądać zmniejszenia sumy hipoteki (ust. 2). Sumę hipoteki wyraża się w tej samej walucie co zabezpieczona wierzytelność, jeżeli strony w umowie ustanawiającej hipotekę nie postanowiły inaczej (ust. 3).

Zgodnie z art. 73 ustawy o księgach wieczystych i hipotece właściciel nieruchomości niebędący dłużnikiem osobistym może, niezależnie od zarzutów, które mu przysługują osobiście przeciwko wierzycielowi hipotecznemu, podnosić zarzuty przysługujące dłużnikowi oraz te, których dłużnik zrzekł się po ustanowieniu hipoteki.

Pozwany J. W. w dniu 31 marca 2009 r. podpisał oświadczenie dłużnika hipotecznego o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 prawa bankowego. Ponadto pozwany J. W. jest jedynym właścicielem przedmiotowej nieruchomości. Wcześniej współwłaścicielem w 1/2 części był także B. W., ale w 2012 r. na podstawie umowy darowizny, jedynym właścicielem stał się J. W.. Powyższe jednoznacznie wynika z treści księgi wieczystej nr (...).

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988 z późn. zm. zwane dalej Prawo bankowe) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Ustawodawca w art. 69 ustawy Prawo bankowe dopuścił możliwość udzielania kredytów indeksowanych do waluty. Celem klauzul indeksacyjnych nie jest przysporzenie majątkowe na rzecz jednej ze stron, tylko zachowanie na przestrzeni czasu jednolitej wartości wzajemnych świadczeń. Czyniąc tak, strony nie zobowiązują się do zakupu określonej ilości waluty po określonej z góry cenie, choćby odbiegającej od ceny rynkowej, lecz uzależniają wielkość kredytu należnego do spłaty od zbliżonego do rynkowego kursu waluty, do której kredyt był indeksowany. Strony, co do zasady, stosując indeksację do waluty obcej wykorzystują możliwość waloryzacji umownej zobowiązania

pieniężnego, którą dopuszczają wprost przepisy prawa (art. 358¹ § 2 k.c.) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 maja 2015 r. I ACa 16/15).

Powód domagał się zapłaty dochodzonej pozewem kwoty argumentując, że wierzytelność względem pozwanych stała się wymagalna na skutek zaległości, które powstały w spłaceniu kredytu. Wywodził swoje roszczenie z treści art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Niewykonanie zobowiązania zachodzi wówczas, gdy zachowanie dłużnika nie odpowiadało spełnieniu świadczenia, natomiast nienależyte wykonanie zobowiązania ma miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany.

Pozwani zakwestionowali wysokość roszczenia, podnieśli zarzut nieskutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej, sprzeczności umowy z zasadami współżycia społecznego i naturą zobowiązania oraz nieważność umowy.

Sąd uznał, że powyższe zarzuty kierowane przez pozwanych przeciwko roszczeniu powoda są niezasadne.

Wobec zarzutów pozwanych w pierwszej kolejności Sąd poddał analizie zastosowaną przez powoda procedurę wypowiedzenia umowy kredytowej.

W pkt V Regulaminu – „wypowiedzenie umowy”, stanowiącego integralną część umowy (§ 11 umowy) wskazano, że w przypadku niedotrzymania przez Kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w razie utraty przez Kredytobiorcę zdolności kredytowej Bank zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia Umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a w przypadku zagrożenia upadłością kredytobiorcy – z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia. W takim przypadku Kredytobiorca zobowiązany został do spłaty całego niespłaconego Kredytu wraz z odsetkami i kosztami wynikającymi z umowy najpóźniej w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia umowy.

Korespondencję Bank uważał za doręczoną po upływie 7 dni od daty wysłania na ostatni podany przez Kredytobiorcę adres do korespondencji (pkt VI ust. 4 Regulaminu).

W oświadczeniu z dnia 17 marca 2015 r. powód wskazał, że w związku z naruszeniem umowy kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego przez pozwanego B. W. z uwagi na nieterminową spłatę kredytu, wypowiada umowę z zachowaniem 31-dniowego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie powód w treści pisma podał, że wraz z upływem okresu wypowiedzenia (1 maja 2015 r.), całość zadłużenia zostanie postawiona w stan wymagalności. Wskazał, że na dzień sporządzenia pisma z dnia 17 marca 2017 r. kwota zadłużenia wyniosła 121.604,1 CHF (k. 166).

W ocenie Sądu, umowa kredytowa została skutecznie wypowiedziana przez powoda w stosunku do pozwanego B. W. i wypowiedzenie zostało skutecznie pozwanemu doręczone w dniu 7 kwietnia 2015 r. Pomimo, iż wypowiedzenie zostało wysłane na poprzedni adres zamieszkania pozwanego B. W., a nie na nowy adres wskazany w piśmie z dnia 27 maja 2013 r. (k. 67), to pozwany odebrał korespondencję w miejscu poprzedniego zamieszkania (k. 168). Tym samym nie można twierdzić, że przedmiotowa umowa nie została skutecznie wypowiedziana. Pozwany B. W. odebrał korespondencję. Odnosząc się do pozwanego J. W. należy stwierdzić, że został przez pozwanego poinformowany o wypowiedzeniu umowy kredytowej z dnia 26 marca 2009 r. J. W. pismo powoda z dnia 17 marca 2015 r. z informacją o wypowiedzeniu umowy, przyczynach wypowiedzenia, okresu wypowiedzenia i wysokości zadłużenia (k. 169) odebrał w dniu 7 kwietnia 2015 r. (k. 170). Zatem w przypadku obu pozwanych istniała możliwość zapoznania się z wypowiedzeniem umowy kredytowej, powzięcia informacji o wypowiedzeniu i wysokości zadłużenia.

Pozwany J. W. zarzucił, że nie miał możliwości zapoznania się z wypowiedzeniem umowy kredytu. Niemniej jednak z pisma z dnia 17 marca 2015 r. wysłanego do pozwanego J. W. wynika, że pozwany został przez powoda poinformowany o wypowiedzeniu umowy, wysokości zadłużenia, a także w celu uzyskania informacji na ten temat został wskazany nr telefonu do kontaktu (k. 169). Sad meriti w pełni podziela pogląd zaprezentowany w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 7 marca 2013 r., I ACa 1211/12 (LEX nr 1312127), w którym stwierdzono, iż osoba

ustanawiająca hipotekę na zabezpieczenie spłaty cudzego kredytu powinna dla ochrony swoich interesów, ustalić i znać postanowienia umowy kredytowej. Ponadto jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., V CSK 445/14, LEX nr 1751291, jeżeli podstawą wpisu hipoteki oznaczonej w walucie obcej jest umowa kredytu wyrażonego także w tej walucie, natomiast spłatę kredytu ustalono w walucie polskiej, to dłużnik hipoteczny, nie będący dłużnikiem osobistym, obowiązany jest spłacić swoje zobowiązanie rzeczowe także w walucie polskiej.

Sąd uznał tym samym, że powód wykazał, iż roszczenie pozwanego B. W. z tytułu przedmiotowej umowy stało się wymagalne w całości. Zaś pozwany J. W. jest dłużnikiem rzeczowym powoda.

Bezpodstawne okazały się twierdzenia pozwanego B. W. dotyczące charakteru zwartej umowy i niezgodności z prawem zapisów dotyczących przeliczenia kwoty walut na PLN oraz sposobu ich wyliczenia. Podkreślić należy, że pozwany zawierał umowę kredytu nie jako konsument, ale jako przedsiębiorca, uznawany za profesjonalistę. Przed podpisaniem umowy, zapoznał się z jej warunkami. Zgodnie z § 8 ust. 2 umowy kredytu, pozwany wyraził zgodę, aby przy pobraniu środków pieniężnych z jego rachunku bankowego bank stosował kursy zgodnie z obowiązującą w Banku (...) w dniu pobrania środków pieniężnych z rachunku bankowego. Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy kredytu, kredyt został indeksowany do waluty obcej – franki szwajcarskie ((...)). Saldo kredytu w walucie obcej miało zostać obliczone według zasad opisanych w Regulaminie na podstawie kursu waluty obcej obowiązującego w dacie uruchomienia kredytu lub w przypadku kredytu wypłacanego w transzach – kursów waluty obcej obowiązujących w dacie uruchomienia poszczególnych transz kredytu.

Podkreślić, należy że w niniejszej sprawie nie mają zastosowania art. 384 k.c. oraz 385 k.c. Zgodnie z art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.

W myśl art. 384 § 2 k.c. w razie gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte, wiąże on także wtedy, gdy druga strona mogła się z łatwością dowiedzieć o jego treści. Nie dotyczy to jednak umów zawieranych z udziałem konsumentów, z wyjątkiem umów powszechnie zawieranych w drobnych, bieżących sprawach życia codziennego.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2015 r. VI ACa 238/14, LEX nr 2019919, stwierdzono, że z mocy art. 384 § 1 k.c. regulamin jest jedną spośród wymienionych tym przepisem szczególnych postaci wzorca umowy, a więc, jak każdy wzorzec umowy, ustalany jest przez jedną ze stron i z tego już choćby powodu nie może być kwalifikowany czy utożsamiany z umową. O jurydycznej odrębności wzorca umowy od umowy świadczy najlepiej norma art. 385 k.c., przyznająca priorytet treści umowy w razie jej sprzeczności z postanowieniami wzorca umowy. Spełnienie się ustawowych przesłanek związania adresata wzorca umowy jego treścią nie nadaje temu wzorcowi charakteru umowy. Umowa zawarta między stroną będącą twórcą wzorca umowy i jej kontrahentem - adresatem wzorca, jest odrębną czynnością prawną, kreującą węzeł obligacyjny. Jednak treść tego stosunku obligacyjnego wyznaczają wówczas nie tylko postanowienia zawartej między stronami umowy, ale także i postanowienia wzorca umowy (a więc również regulaminu) ustalonego przez jedną ze stron, o ile spełniona została przesłanka związania tym wzorcem drugiej strony umowy, tj. adresata wzorca.

Stosownie do treści art. 385 § 1 k.c. w razie sprzeczności treści umowy z wzorcem umowy strony są związane umową. Wzorzec umowy powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Postanowienia niejednoznaczne tłumaczy się na korzyść konsumenta. Zasady wyrażonej w zdaniu poprzedzającym nie stosuje się w postępowaniu w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (§ 2).

Reguła transparentności treści wzorca odwołuje się do powinności przedsiębiorcy, mogą być podstawą nadania im różnego znaczenia, a następnie odtworzenia kilku różniących się od siebie norm, regulujących stosunek prawny łączący strony. Przez pojęcie jednoznaczności należy rozumieć brak wątpliwości co do desygnatu pojęć i całokształtu postanowień wzorca. Podstawowe znaczenie ma użyty język, redakcja i obszerność dokumentu, a nawet jego układ graficzny. Także zastosowany język (powszechny, specjalistyczny, poprawność składni) może decydować nie tylko o

czytelności, ale i zrozumiałości tekstu, a w efekcie ustalenia jego treści (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2016 r., IV CSK 711/15, LEX nr 2151436).

Ponownie należy wskazać, że pozwany B. W. zawarł przedmiotową umowę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a nie jako konsument. Pozwany nie może zatem skutecznie powoływać się na niedozwolone klauzule, gdyż nie jest konsumentem, a przepisy art. 385¹-385³ k.c. wprowadzają zakaz stosowania niedozwolonych postanowień umownych klauzul umownych tylko w obrocie konsumenckim.

W judykaturze wskazuje się, iż postanowienia wzorca, które nie spełniają wymogów ustanowionych w art. 385 § 2 k.c., zostają uznane, ogólnie ujmując, za nieuczciwe (art. 385¹ § 1 k.c.). Umożliwia to zakazanie posługiwania się takimi niedozwolonymi postanowieniami na przyszłość i w rezultacie prowadzi do wzmocnienia ochrony stron umów, które będą dopiero zawarte lub nie zostały jeszcze zakwestionowane. W postępowaniu abstrakcyjnym nietransparentność postanowienia wzorca podlega rozpatrzeniu w aspekcie abuzywności. Stosowanie testu abuzywności wobec nietransparentnych (a więc też wieloznacznych) postanowień stanowi jedyny środek ochrony konsumenta (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016 r., I CSK 72/15, LEX nr 2036717).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że zawarta pomiędzy stronami umowa kredytu jest ważna.

Niezależnie od powyższego Sąd nie dopatrył się, aby kwestionowane przez pozwanego B. W. (gdyby występował w roli konsumenta) postanowienia umowy zawarte w § 1 ust. 2, 3, 4 i 5 stanowiły klauzule abuzywne.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 24 maja 2012 r. II CSK 429/11, LEX nr 1243007, M.Pr.Bank. 2013/9/20-25), biorący kredyt, zwłaszcza długoterminowy z przeliczeniem zobowiązań okresowych (rat spłacanego kredytu) według umówionej waluty (klauzula walutowa) ponosi ryzyko polegające albo na płaceniu mniejszych rat w walucie kredytu, albo większych, niż to wynika z obliczenia w tej walucie, gdyż na wysokość każdej raty miesięcznej wpływa wartość kursowa waluty kredytu w stosunku do waluty waloryzacji tego kredytu. Podobne ryzyko ponosi kredytodawca, który wprawdzie ma osiągnąć tylko zwrot kwoty udzielonego kredytu z odsetkami, ale w razie zawarcia klauzuli walutowej może poszczególne raty mieć większe po przeliczeniu, albo mniejsze, zależne od różnic kursowych.

W chwili zawarcia umowy kredytu ani bank ani kredytobiorca nie byli w stanie oszacować, jaki będzie kierunek zmiany kursu waluty będącej podstawą indeksacji. Zmiany kursów walut występują notoryjnie i mają charakter cykliczny.

Postanowienia bankowego wzorca umownego zawierającego uprawnienie banku do przeliczania sumy wykorzystanego przez kredytobiorcę kredytu do waluty obcej (klauzulę tzw. spreadu walutowego) nie dotyczą głównych świadczeń stron w rozumieniu art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, OSNC 2016/11/134, Biul.SN 2016/5/12, M.Pr.Bank. 2017/2/16-24, LEX nr 2008735).

Istota umowy kredytu, wyrażona w art. 69 ust. 1 prawa bankowego, jest funkcją podstawowych uprawnień oraz obowiązków stron tej umowy, czyli banku (kredytodawcy) i jego kontrahenta (kredytobiorcy). Ustawodawca, definiując umowę kredytu, wymienia jej istotne cechy oraz niezbędne elementy treści. Poprzez zawarcie umowy kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy, na czas oznaczony w umowie, kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, do zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Wykorzystanie kredytu oznacza oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na określony w umowie cel. Oddanie do dyspozycji środków pieniężnych ma zapewnić kredytobiorcy ich wykorzystanie w sposób odpowiadający jego interesom określonym w umowie kredytowej. Należy podkreślić, że roszczenie kredytodawcy (banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Wykorzystanie takiej oznacza bowiem wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do dyspozycji kredytobiorcy. Sposób wykorzystania

(tzw. akt wykorzystania) może być określony w umowie, przy czym strony mogą dokonać zmiany tego sposobu także po zawarciu umowy kredytowej. Do istotnych cech umowy kredytu należy zatem zaliczyć:

- jej kwalifikowany charakter (udzielającym kredytu bankowego może być tylko podmiot o prawnym statusie banku),
- pieniężność (przedmiotem umowy kredytu jest określona kwota środków pieniężnych),
- odpłatność (kredytobiorca zobowiązany jest do zapłaty odsetek i ewentualnej prowizji dla banku),
- celowość kredytu (w umowie należy określić przeznaczenie kredytu, ponieważ już na etapie zaciągania kredytu ustalany jest jego cel, a nie w fazie późniejszego korzystania ze składników majątkowych nabytych za środki z tytułu uzyskanego kredytu),
- zwrotność kredytu (co do zasady kwota środków pieniężnych podlega zwrotowi, a jedynie w wyjątkowych przypadkach nie dochodzi do jej zwrotu, np. w związku z bezskutecznością egzekucji zaległych rat kredytu) (vide: Zbigniew Ofiarski, Komentarz do art.69 ustawy - Prawo bankowe, e-LEX 2013).

Ustawą z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 165, poz. 984) dodano pkt 4a w art. 69 ust. 2 pr. bank., obowiązujący od dnia 26 sierpnia 2011 r. Zgodnie z tym przepisem w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu, powinna określać umowa kredytu. Oznacza to, że kredytobiorca już na etapie umowy kredytowej powinien być odpowiednio poinformowany przez bank o istotnych dla niego zasadach związanych ze spłatą kredytu. W związku z tym rozwiązaniem banki mogą konkurować pomiędzy sobą wysokością tzw. spreadu. Przed dokonaniem tej nowelizacji prawa bankowego w przypadku kredytów denominowanych w walutach obcych nieuregulowana była kwestia ustalania wysokości tzw. spreadu walutowego, czyli różnicy płaconej pomiędzy kursem kupna a sprzedaży waluty w danym banku. Sposób ustalania wysokości spreadu walutowego nie był również określony w samych umowach kredytowych. Spread walutowy jest jedyną na rynku kredytowym swego rodzaju ukrytą prowizją, której kredytobiorca nie mógł dotychczas ani obliczyć, ani skontrolować (vide: Zbigniew Ofiarski, Komentarz do art.69 ustawy - Prawo bankowe, e-LEX 2013). W przepisach przejściowych ustawodawca wskazał, że w przypadku kredytów lub pożyczek pieniężnych zaciągniętych przez kredytobiorcę lub pożyczkobiorcę przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ma zastosowanie art. 69 ust. 2 pkt 4a oraz art. 75b ustawy, o której mowa w art. 1, w stosunku do tych kredytów lub pożyczek pieniężnych, które nie zostały całkowicie spłacone - do tej części kredytu lub pożyczki, która pozostała do spłacenia. W tym zakresie bank dokonuje bezpłatnie stosownej zmiany umowy kredytowej lub umowy pożyczki.

W ocenie Sądu powyższe prowadzi do konkluzji, iż przed dniem wejścia w życie nowelizacji z 2011 r. bank nie miał obowiązku szczegółowego określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut. Nowela nałożyła na banki nowe obowiązki, które wcześniej nie obowiązywały i wprowadziły dla kredytobiorców już zawartych umów rozwiązanie o stosowną zmianę umowy.

Zważywszy na podniesienie przez pozwanego J. W. zarzutu naruszenia art. 358¹ § 2 i 3 k.c., należało rozważyć, czy zaistniały przesłanki do zastosowania tego przepisu. Zgodnie z art. 358¹ § 2 k.c. strony mogą zastrzec w umowie, że wysokość świadczenia pieniężnego zostanie ustalona według innego niż pieniądź miernika wartości. Zaś § 3 stanowi, że w razie istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza po powstaniu zobowiązania, sąd może po rozważeniu interesów stron, zgodnie z zasadami współżycia społecznego, zmienić wysokość lub sposób spełnienia świadczenia pieniężnego, chociażby były ustalone w orzeczeniu lub umowie.

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2011 r., II CSK 30/11 (LEX nr 1103003) wskazano, iż „w przepisie art. 358¹ § 1 k.c. przewidziana została zasada nominalizmu, odnosząca się do zobowiązań pieniężnych, których przedmiotem od chwili ich powstania jest suma pieniężna. Wskazuje ona, że spełnienie takiego świadczenia

następuje przez zapłatę objętej umową sumy nominalnej, bez względu na spadek lub wzrost siły nabywczej pieniądza i bez wyrównania powstałego na skutek tego uszczerbku majątkowego, ponoszonego przez jedną ze stron umowy. Wyjątkiem od tej zasady jest możliwość dokonania zmiany wysokości świadczenia objętego umową, w zależności od zmian siły nabywczej pieniądza, na podstawie odpowiedniego przeliczenia, z uwagi na to, że przedmiotem świadczenia jest nie tyle suma jednostek pieniężnych, ile oznaczona wartość ekonomiczna, niezmienna w czasie, a wyrażona jedynie w odpowiedniej sumie pieniężnej. Może być ona dokonana w drodze ustawowej, przez wprowadzenie przepisami szczególnymi bezpośredniej waloryzacji świadczeń pieniężnych, bądź ustawowych klauzul waloryzacyjnych. Istnieje również możliwość zastrzeżenia przez strony w umowie, w zakresie swobody układania stosunku prawnego według swego uznania (art. 353¹ k.c.), prawa do zwaloryzowania umówionego świadczenia pieniężnego przy zastosowaniu na przykład klauzuli towarowej, usług określonej kategorii lub złota, jak też innego niż pieniądz polski miernika wartości. W tej sytuacji umowa stron uprzedza zmianę siły nabywczej pieniądza, co powoduje, że w momencie spełniania świadczenia pieniężnego następuje automatyczne przeliczenie jego wysokości przy użyciu wybranego miernika. Nie są objęte zakresem zastosowania art. 358¹ § 2 k.c. umowy, przez które strony ponownie ustalają wysokość świadczenia pieniężnego, ze względu na już zaistniałą inflację, ponieważ stanowi to ponowne określenie sumy nominalnej, z reguły zmierzające do uniknięcia waloryzacji sądowej. Wyrażony został przez Sąd Najwyższy pogląd (por. wyrok z 7 listopada 1995 r., I PRN40/95, OSNP 1996/12/168 i z dnia 22 kwietnia 2005 r., II CK 599/04, niepubl.) wyłączający możliwość dokonania waloryzacji sądowej, jeśli strony zawarły w umowie klauzulę przewidzianą art. 358¹ § 2 k.c. W odniesieniu do roszczenia będącego przedmiotem pierwszego orzeczenia wskazane zostało przez Sąd, że nie było ono oparte na art. 358¹ § 3 k.c., stanowiło natomiast wyraz realizacji klauzuli walutowej objętej umową stron. W drugim orzeczeniu Sąd stwierdził, że objęcie w umowie przez strony klauzuli walutowej, złotowej lub indeksowej prowadzi do wyeliminowania ujemnych skutków zmiany siły nabywczej pieniądza, a zatem nie zostały spełnione przesłanki z art. 358¹ § 3 k.c. Nie ma podstaw do przyjęcia, że zmiana wysokości oprocentowania sumy nominalnej po zaistnieniu inflacji, czy też przyjęcie innej metody zwiększenia tego świadczenia, będące następstwem nieprzewidzianego w umowie rozmiaru inflacji mogłyby wyłączyć stosowanie waloryzacji sądowej, przy założeniu wykazania przesłanek przewidzianych art. 358¹ § 3 k.c.”.

W ocenie Sądu brak podstaw do przyjęcia waloryzacji sądowej. Skoro w umowie przewidziano klauzule waloryzacyjne, to szczególnie pozwany B. W. jako przedsiębiorca powinien brać pod uwagę, że może zmienić się siła nabywcza pieniądza, co wpłynie na inflację kredytu. Sąd stwierdził, że nie ziszczyły się przesłanki z art. 358¹ § 3 k.c., które pozwoliłyby dokonać waloryzacji sądowej. Ponadto jak podkreślił pozwany J. W. w załączniku do protokołu rozprawy z dnia 18 maja 2017 r., w niniejszej sprawie w okresie pomiędzy zawarciem umowy, a wytoczeniem powództwa doszło do znacznego osłabienia złotego do franka szwajcarskiego. W tym samym czasie brak jednak było istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza w rozumieniu całokształtu rynkowych zjawisk ekonomicznych.

Bezpodstawne okazały się także twierdzenia pozwanych dotyczące niezgodności umowy kredytu rozwojowego indeksowanego kurem franka szwajcarskiego nr (...) z dnia 26 marca 2009 r. z zasadami współżycia społecznego oraz naturą zobowiązania.

Zgodnie z art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. W myśl § 2 nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Na podstawie art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Sankcję nieważności powoduje jedynie sprzeczność z przepisami bezwzględnie obowiązującymi, a zatem normami imperatywnymi (*iuris cogentis*) i semiimperatywnymi (por. np. A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, *Prawo cywilne...*, 1999, s. 292; R. Trzaskowski, *Granice swobody kształtowania treści i celu umów obligacyjnych*. Art. 353¹

k.c., Kraków 2005, s. 229; M. Gutowski, Nieważność..., s. 247). Jeśli norma ma charakter dyspozytywny, strony mogą inaczej ukształtować treść łączącego je stosunku.

Sprzeczność z ustawą zachodzi nie tylko wtedy, gdy treść tej czynności sprzeciwia się ustawie, ale również wtedy, gdy jej cel jest z nią sprzeczny. Chodzi tu o indywidualny, uzgodniony cel czynności prawnej (z reguły umowy), znany obu stronom tej czynności (por. Z. Radwański (w:) System Prawa Prywatnego, t. 2, s. 228; M. Safjan (w:) Kodeks cywilny..., red. K. Pietrzykowski, t. 1, 2005, s. 257; R. Trzaskowski, Granice swobody..., s. 248; M. Gutowski, Nieważność..., s. 224). Przez cel należy rozumieć przyszły stan, którego osiągnięciu służy czynność prawna, np. wynajęcie pomieszczenia paserowi w celu urządzenia w nim magazynu przedmiotów pochodzących z kradzieży. Cel może, ale nie musi być określony w treści czynności prawnej. W wypadku gdy sprzeczny z prawem cel czynności nie jest znany obu stronom, czynność pozostanie ważna (np. kupujący nóż zamierza nim kogoś zabić, o czym sprzedawca nie wie, albo przestępca wynajmuje mieszkanie, które ma być ich kryjówką, czego wynajmujący nie jest świadomy; odmiennie jednak wyrok SN z dnia 28 października 2005 r., II CK 174/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 149, z głosami: A. Kappesa, Glosa 2007, nr 2, s. 59, P. Księżaka, M. Praw. 2007, nr 23, s. 1325, M. Gutowskiego, M. Praw. 2007, nr 18, s. 1023, w którym SN, formułując trafną tezę, zgodnie z którą „czynność prawna podjęta w celu przestępczym jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.)”, za wystarczające uznał przestępczy cel jednej ze stron, jakim było oszukanie drugiej).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że pozwany B. W. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł przedmiotową umowę kredytu, a środki uzyskane z kredytu zostały przeznaczone na finansowanie działalności bieżącej oraz na pokrycie prowizji. B. W. za zgodą J. W. jako zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami ustanowił hipotekę na nieruchomości położonej pod adresem O., ul. (...), opisanej w KW nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Obornikach IV Wydział Ksiąg Wieczystych.

Twierdzenia pozwanych w świetle powyższego o nieekwiwalentności świadczeń stron są nieuprawnione. Pozwany B. W. zawierając umowę z powodem miał pełną swobodę działania, a wybierając z oferty produktów powoda, produkt będący przedmiotem umowy stron, pozwany dokonał autonomicznego wyboru. Można stwierdzić, że wybór pozwanego B. W. oznaczał suwerenną decyzję biznesową o finansowaniu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. W ocenie Sądu, okoliczność, że powód przygotował umowę kredytu nie wpływa negatywnie na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Skoro pozwany B. W. występował jako przedsiębiorca (profesjonalista), to powinien zapoznać się dokładnie z warunkami umowy. Ponadto od profesjonalisty wymagana jest wyższa staranność i dbałość o własne interesy. Tym samym umowę kredytu zawartą przez powoda z B. W. z dnia 26 marca 2009 r. nie sposób uznać za niekorzystną i nieekwiwalentną, tym bardziej zawartą pod presją przewagi powoda, jak twierdzi pozwany B. W.. Nie można uznać, aby pozwany B. W. był ewidentnie słabszą stroną stosunku zobowiązaniowego. Nie ulega wątpliwości, że powód na mocy postanowienia umowy kredytu, był uprawniony do stosowania kursu waluty zgodnego z powszechnie jawną wewnętrzną Tabelą kursów walut. Wbrew twierdzeniom pozwanego B. W. kredyt nie został arbitralnie ustalony przez powoda.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu zawarta pomiędzy stronami umowa kredytu z dnia 26 marca 2009 r. jest ważna i zgodna z zasadami współżycia społecznego oraz naturą zobowiązania stron.

Powyższe uzasadnia przyjęcie, że powód wykazał co do zasady istnienie roszczenia. Rozważenia wymagało czy dochodzona przez powoda wierzytelność została wskazana w prawidłowej wysokości. Pozwani kwestionowali wysokość dochodzonego roszczenia.

W § 8 ust. 2 umowy kredytu wskazano, że Kredytobiorca wyraża zgodę, aby przy pobraniu środków pieniężnych z jego rachunku bankowego Bank stosował kurs/y zgodnie z obowiązującą w Banku (...) w dniu pobrania środków pieniężnych z rachunku bankowego.

Powód za pomocą przedłożonych w niniejszej sprawie dokumentów wykazał, nie tylko istnienie wierzytelności, ale i jej wysokość. Na tę okoliczność powód przedłożył m.in.: potwierdzenie uruchomienia kredytu firmowego, Regulamin kredytowania dla przedsiębiorców w (...), Tabelę Opłat i Oprocentowania i Prowizji, harmonogram spłaty do umowy kredytu, historię spłaty kredytu, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wraz z potwierdzeniem

odbioru, historię zmian struktury zadłużenia, zestawienie transakcji. Pomimo, iż pozwany J. W. kwestionował przedłożone przez powoda dokumenty przy pismach procesowych z dnia 7 kwietnia 2017 r. oraz z dnia 4 maja 2017 r., to nie wykazał, aby kwestionowane dokumenty były niejasne, nieczytelne oraz zawierały wewnętrznie sprzeczne treści. Ponadto z przedłożonych powoda dokumentów dotyczących zmiany struktury zadłużenia czy też historii spłaty kredytu wynika, jak kształtowała się sporna wierzytelność, wysokość oprocentowania, wysokość kapitału, w jakich okresach naliczono odsetki umowne i w jakiej wysokości oraz odsetki ustawowe etc. Pozwany J. W. poza gołosłownym zakwestionowaniem wysokości wierzytelności, nie naprowadził materiału dowodowego, który ewentualnie potwierdziłby jego twierdzenia.

Tym samym Sąd ustalając wysokość wierzytelności powoda wobec pozwanego B. W. jako dłużnika osobistego i pozwanego J. W. jako dłużnika rzeczowego Sąd oparł się na przedłożonych przez powoda dokumentach, w tym wyciągu z ksiąg bankowych (...) z dnia 7 lipca 2016 r. W wyciągu tym ujęta została wymagalna wierzytelność przysługująca powodowi wobec pozwanego B. W. z tytułu umowy o kredyt rozwojowy z dnia 26 marca 2009 r., która na wystawienia wyciągu, tj. na dzień 7 lipca 2016 r. wynosiła 525.390,18 zł.

Na kwotę zadłużenia złożyły się: kwota 457.866,97 zł tytułem kapitału, kwota 25.661,92 zł tytułem odsetek umownych, naliczonych za okres od dnia 3 września 2014 r. do dnia 3 maja 2015 r., kwota 40.794,06 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 4 maja 2015 r. do dnia 6 lipca 2016 r., tj. do dnia poprzedzającego wystawienie wyciągu z ksiąg bankowych oraz kwota 1.067,23 zł tytułem naliczonych opłat, prowizji i innych należności.

W ocenie Sądu pozwany J. W. słusznie zakwestionował pozycję oznaczoną jako opłaty, prowizje i inne należności. Powód nie wykazał co składa się na kwotę 1.067,23 zł. Zgodnie z Tabelą Opłat, Oprocentowania i Prowizji dla Małych Firm, z tytułu opłaty za obsługę nieterminowej płatności powód pobierał jeden raz w każdym miesiącu, w którym nie dokonano wymagalnej spłaty m.in. Kredytu Rozwojowego w PLN, kwotę w wysokości 100 zł. Zaś z historii spłaty kredytu do umowy kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...) za okres od dnia 26 marca 2009 r. do dnia 6 kwietnia 2017 r. nie wynika, aby kwota 100 zł za każdy miesiąc w związku z nieterminową płatnością została naliczona. Poza tym powód nie wskazał, jakie opłaty, prowizje i inne należności uwzględnił i na jakiej podstawie. W ocenie Sadu powód nie wykazał jakie należności składają się na kwotę 1.067,23 zł.

Wobec powyższego, poza kwotą 1.067,23 zł pozostała wierzytelność powoda w wysokości 524.322,95 zł została uwzględniona. Na powyższą kwotę składa się:

- kwota 457.866,97 zł tytułem kapitału,
- kwota 25.661,92 zł tytułem odsetek umownych, naliczonych za okres od dnia 3 września 2014 r. do dnia 3 maja 2015 r.,
- kwota 40.794,06 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 4 maja 2015 r. do dnia 6 lipca 2016 r., tj. do dnia poprzedzającego wystawienie wyciągu z ksiąg bankowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 524.322,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 457.866,97 zł od dnia 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego pozwanego do wysokości uiszczonych należności oraz z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego J. W. do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Obornikach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) i do wysokości hipoteki ustanowionej na tej nieruchomości na rzecz powoda w kwocie 800.000 zł, o czym orzeczono **w punkcie 1** wyroku.

W pozostałym zakresie (odnośnie kwoty 1.067,23 zł tytułem naliczonych, prowizji i innych należności) Sąd powództwo oddalił jako niezasadne i niewykazane (**pkt 2 wyroku**).

Podstawę zasądzenia odsetek stanowił przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl normy zawartej w treści przepisu art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. O opóźnieniu w spełnieniu świadczenia, można zatem mówić, gdy dłużnik nie spełnił świadczenia niezwłocznie po wezwaniu.

Powód domagał się ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 457.866,97 zł od dnia 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, tj. od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 7 lipca 2016 r. Roszczenie odsetkowe powoda w pełni zasługiwało na uwzględnienie, o czym orzeczono w pkt 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono **w punkcie 3** sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanych jako stronę przegrywającą postępowanie. Powód tylko w minimalnym zakresie przegrał proces, tj. w zakresie kwoty 1.067,23 zł. Tym samym powód uległ tylko żądaniu pobocznemu (opłatom, prowizjom i innym należnościom), a głównym żądaniem pozwu była zapłaty kwoty kapitału wraz z naliczonymi odsetkami umownymi i ustawowymi odsetkami za opóźnienie. Na koszty uiszczone przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w łącznej wysokości 26.270 zł, opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 14.400 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 z późn. zm.). Łącznie powód poniósł kwotę 40.687 zł i taka też kwota podlegała zasądzeniu od pozwanych na rzecz powoda, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego pozwanego do wysokości uiszczonej należności.

SSO Iwona Godlewska